

Тогава Ноеминъ се научила, че въ Витлеемъ се родило много жито, и поискала да се завърне въ родния си градъ, гдѣто всички ъж знаели, за всичко милѣла, гдѣто израстнаѣла и живѣла толко ~~и~~ щастливо по-прѣди. И мислила тя, че тамъ като ѣ било всичко познато: и хора, и обичаи, ще ѣ бѣде много по-добрѣ, по-весело и щастливо ще прѣживѣе, ще се намѣрѣтъ, може ~~и~~ добри хора, които ще ѣ помогнѣтъ въ нейната старостъ и самотия; ако Ноеминъ умре, тя ще бѣде погребена въ своята мила родина.

Така размислила и послѣ нещастната жена си събрала всичко и трѣгнѣла. Съ неѣж трѣгнѣли Орфа и Руть, които не искали да ѣж оставѣтъ. На пѣтя Ноеминъ взела да ги прѣдумва да се върнѣтъ назадъ.

— Вий бѣхте много добри за мене и за синовеѣ ми, — казала тя на снахитѣ си, — вий не се отказахте отъ насъ, които бѣхме чужденци въ вашата земя, ами живѣхте съ насъ и ни обичахте. За това дано Милостивий Богъ ви награди! Дано той ви испрати щастие и добри защитници, които ще ви обичатъ и ще се грижѣтъ за васъ! Върнѣте се дома си, при вашитѣ роднини!

— Не, — отговорили снахитѣ ѣ, — ний ще дойдемъ съ тебе въ твоето отечество.

— Ако вий дойдете съ мене, — повторила имъ Ноеминъ, — вий ще се наидете въ чужда земя, посрѣдъ други хора, които не ви знаѣтъ, които не ще ви обичатъ, може би, и които нѣма да обичате и вий. Азъ съмъ сиромашкиня, нищо нѣмамъ и не знаѣж какъ ще живѣѣж; та и вие, ако се не върнете, заедно съ мене ще живѣете въ нѣмотия и неволя. А вий сте млади, —